

Město Brandýs Nad Labem, Kde Helena Kovanicová Žila Před 2. Světovou Válkou

Tahle pohlednice je někdy z meziválečného období. Je na ní řada domů na brandýském hlavním náměstí naproti radnici. Napravo můžete vidět ceduli patřící Fukově restauraci a hotelu. Lustigovi bydleli v domě nalevo, kde měli továrnu na likéry Alubra. Dále nalevo je menší tmavý dům se staženými roletami. Lidé, kteří tam bydleli, se taky jmenovali Lustigovi, ale nebyli nijak příbuzní s těmi, co vyráběli likéry. Tihle Lustigovi měli obchod s textilem. Někde v téhle řadě domů byla taky cukrárna pana Hořeního. Vždycky jsem říkala, že nikdo neměl lepší sladkosti než Hoření.

Někdy kolem roku 1929 jsme se přestěhovali do Brandýsa nad Labem. Předtím jsme žili v Praze. V Brandýse jsem začala chodit do obecné školy. Náš dům stál a pořád stojí při hlavní silnici vedoucí na náměstí. Pamatuju si, že po té silnici jednou projížděla delegace s rumunským králem Karolem a princem Michalem, všichni členové té delegace měli nádherné uniformy.

V Brandýse tehdy nebyla přímo organizovaná židovská obec. Brandýs neměl vlastního rabína, a proto tam dojížděl pan rabín Mandl z Prahy. Vždycky se nás tam muselo sejít alespoň deset dětí, protože jinak by se to panu rabínovi nevyplatilo. Pan rabín byl na všechny děti moc hodný. Kluci ho zlobili, ale jemu to nevadilo a ještě nám rozdával bonbóny. Učil nás hebrejsky a mě to tehdy docela bavilo, protože mi to připadalo jako kreslení, a pan rabín z toho měl velikou radost.

Synagoga v Brandýse existuje dodnes. Vzpomínám si, že jako dítěti se mi vždycky moc líbil strop této synagogy, který byl modrý s hvězdičkami, jako obloha. Pamatuju se, že jsme my děti tehdy mívaly v synagoze malé vystoupení, měly jsme každý v jedné ruce svíčku a v druhé vlajku a zpívaly píseň Maoz cur. Nakonec jsme za to dostaly pytlík bonbónů. Bylo to v době před křesťanskými Vánocemi. Tatínek chodil do synagogy každý pátek, protože bohoslužba mohla začít, jen když se sešlo alespoň deset lidí. Takže se tam vždycky v pátek sešli, ale mám pocit, že si tam asi spíše vyprávěli vtipy. Pravděpodobně to asi nebyl žádný striktní nebo oficiální obřad. Pokud vím, v Brandýse nikdo úplně ortodoxní nebyl.